

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.203 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen:
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen Xen X en die verklaren van Iraakse nationaliteit, doch Armeense origine te zijn, op 8 januari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 december 2008 en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Iraakse nationaliteit en Armeense origine te zijn.

Op 4 oktober 2005 vragen verzoekers, elk afzonderlijk, de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 14 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voor elk een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 14 februari 2006 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekers.

Tegen voormelde beslissing van 24 april 2006 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep is nog steeds hangende.

Op 22 juni 2006 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 maart 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006;

“(…)”

Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tevens ook een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers op 9 december 2008 ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- *Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij de beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 26.04.2006*
- *Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV dd 14.02.2006. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. (…)*”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op, in de mate dat het beroep tot nietigverklaring betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoekers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 14 februari 2006 en 3 januari 2008. Beide bevelen steunen op de miskenning van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarbij eerstgenoemd bevel in het bijzonder steunt op ondermeer artikel 7, eerste lid, 1°, met name dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Uit het administratieve dossier blijkt tevens dat hogergenoemd bevel van 3 januari 2008 niet werd aangevochten. De beslissing van 24 april 2006 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die de beslissing van 14 februari 2006 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bevestigt, werd weliswaar aangevochten bij de Raad van State en de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is weliswaar nog hangende, maar de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag maakt geen deel uit van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State heeft geen schorsende werking ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekers niet en levert voor hen geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2006 en van 3 januari 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekers geen wettig belang hebben bij de vordering voor zover deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr. 122.790).

Verzoekers hebben geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet) en subsidiair van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet.

Verzoekers betogen dat zij vóór dat de nieuwe wetgeving van kracht werd een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat dit beroep nog hangende is. Verzoekers menen dat uit de aard van de zaak namelijk een asielzaak, zelf volgt dat zij zich niet kunnen wenden tot de overheid teneinde een paspoort of identiteitskaart te krijgen, daar anders de asielzaak en het voordeel van de procedure zou vervallen. Verzoekers stellen dat als men de nieuwe wetgeving analyseert het zo is dat hun situatie gelijk dient te zijn aan hetzij een persoon die een verzoek lopen heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of hetzij een persoon die een verzoek bij de Raad van State lopen heeft die toelaatbaar werd verklaard. Verzoekers stellen verder dat als men inhoudelijk artikel 9bis en de vereiste van paspoort of identiteitskaart bekijkt, dit enkel geldt voor de zaken waar geen debat meer wordt gevoerd over de asielzaak zelve. Verzoekers herhalen dat hetgeen vroeger een asielaanvraag was die de gegrondheidsfase niet haalde thans zou worden gekwalificeerd als een beslissing vatbaar voor een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl als men subsidiair de zaak bekijkt vanuit het orgaan waarbij de zaak thans aanhangig is de zaak dient gelijkgesteld te worden met een toelaatbaar verklaard beroep bij de Raad van State. Verder stellen verzoekers dat wanneer pas later een nieuwe vereiste wordt gesteld door de wet het immers zo is dat beroepen voorafgaandelijk ingesteld geacht worden reeds te voldoen aan de voorwaarden van de nieuwe wet. Daaruit leiden verzoekers af dat hun beroep toelaatbaar dient geacht te worden verklaard. Verzoekers vervolgen dat indien zij niet gevolgd worden er subsidiair een schending is van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en de prejudiciële vraag dient te worden gesteld *“of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt nu het instellers van een annulatieberoep bij de Raad van State oplegt een copie van identiteitskaart of paspoort voor te leggen in tegenstelling tot indieners van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het hedendaags equivalent er van is niet toelaat om zonder kopie van identiteitskaart of paspoort een regularisatieverzoek in te dienen verzoekers wiens zaak bij de Raad van State wel een verzoek artikel 9bis zonder voormelde identiteitsdocumenten kan indienen”*. Verzoekers stellen bovendien dat vreemdelingen zich ook kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel en dat de kwestie van het al dan niet moeten voorleggen van identiteitsstukken het gelijkheidsbeginsel schendt, daar in dezelfde feitelijke omstandigheden en totaal gelijkaardige juridische omstandigheden de enen wel identiteitsdocumenten moeten voorleggen en de anderen niet.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan

onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat de verzoekers vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers nergens in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoeren dat zij zich in één van de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bevinden, op basis waarvan zij van de voorwaarde dat zij over een identiteitsdocument dienen te beschikken, zouden worden vrijgesteld.

Bovendien wijst de Raad erop dat in artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet slechts twee mogelijkheden zijn voorzien, met name het geval van een "asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen"

en het geval waarin

"tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken".

In hun verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 april 2006 een "*annulatieberoep bij de Raad van State*" hebben ingesteld. Verzoekers erkennen daarenboven in hun verzoekschrift dat het door hun ingestelde beroep bij de Raad van State een "*vernietigings - en schorsingsberoep*" is en ook uit het administratief dossier blijkt dat de procedure door verzoekers ingesteld bij de Raad van State een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen hogergenoemde beslissing van de Commissaris-generaal is. Er dient te worden benadrukt dat tegen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal, overeenkomstig de op het ogenblik van het indienen van het beroep geldende reglementering, enkel een vordering tot schorsing en een annulatieberoep openstond bij de Raad van State en geen cassatieberoep overeenkomstig artikel 14, §2 van de Wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: de RvS-wet).

De Raad wijst enerzijds erop dat er geen toelaatbaarheidsfase is voorzien in het kader van een annulatieberoep. Enkel het cassatieberoep, bedoeld in artikel 14, §2 van de RvS-wet wordt, overeenkomstig artikel 20, §1 van de RvS-wet, pas behandeld voor zover het toelaatbaar is verklaard.

Artikel 20, § 1 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt het volgende:

“Het in artikel 14, § 2, bedoelde cassatieberoep wordt pas behandeld voor zover het toelaatbaar is verklaard met toepassing van § 2.”

Artikel 14, §2 van dezelfde wetten bepaalt het volgende:

“§ 2. De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Zij treedt daarbij niet in de beoordeling van de zaken zelf.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet een vreemdeling die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken vrijstelt van de verplichting een identiteitsdocument over te maken. De bevestigende beslissing van weigering van verblijf, waartegen verzoekers een schorsings- en annulatieberoep indienden bij de Raad van State, betreffen beslissingen van een administratieve overheid en geen beslissingen van een administratief rechtscollege. Artikel 14, §2 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dat niet gewijzigd werd door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betreft de cassatieberoepen tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken. Beroepen tegen beslissingen van administratieve overheden zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, worden geregeld in artikel 14, §1, 1° van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. De stelling van verzoekers dat de beroepen die voorafgaandelijk werden ingesteld, geacht worden reeds te voldoen aan de voorwaarden van de nieuwe wet kan niet zonder meer gevolgd worden. Zo de wetgever deze bedoeling zou hebben gehad dan was dit uitdrukkelijk vermeld geweest in de wet. Indien verzoekers van oordeel zijn dat er een leemte is in de wet, dan merkt de Raad op dat het hem niet toekomt een leemte in de wet op te vullen (RvS 4 november 2002, nr. 112.229). Verzoekers kunnen evenmin dienstig betogen dat hun asielprocedure geen definitief einde kende. Door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal werden verzoekers asielaanvragen definitief afgewezen door de daartoe bevoegde asielinstantie. De Raad van State is geen asielinstantie en het bij deze instantie aanhangig gemaakt beroep heeft geen schorsende werking. Bijgevolg moet de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal van 24 april 2006, conform de vaste rechtspraak van de Raad van State, rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en totdat de Raad van State er op het ingestelde schorsings- en/of vernietigingsberoep anders over zou beslissen.

Gelet op het feit dat verzoekers zich noch in de situatie bevinden waarin hun asielaanvraag niet definitief afgewezen is, noch in de situatie waarin zij een toelaatbaar cassatieberoep hebben ingediend en zich derhalve in geen van beide gevallen van vrijstelling bepaald in artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bevinden, kan aan verwerende partij niet worden verweten in de eerste bestreden beslissing geen motivering te hebben opgenomen betreffende de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die hangend zijn bij de Raad van State, aangezien deze procedure geen aanleiding kan geven tot toepassing van artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers stellen dat uit de aard van de zaak, namelijk de asielzaak, zelf volgt dat zij zich niet kunnen wenden tot de overheid teneinde een paspoort of identiteitskaart te krijgen, omdat anders de asielzaak en het voordeel van de procedure zou vervallen, stelt de Raad vast dat verzoekers dit argument niet verder uitwerken. Verzoekers mogen het niet aan de Raad overlaten om te achterhalen wat ze hier precies mee bedoelen. Zoals reeds voormeld heeft de procedure voor de Raad van State geen schorsende werking en is de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerbaar.

Overigens merkt de Raad op dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins gewag hebben gemaakt van het feit dat de voorwaarde dat zij over een identiteitsdocument dienen te beschikken omwille van de hangende procedure voor de Raad van State op hen niet van toepassing is.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof aangaande de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet ingegaan, aangezien het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen (cf. artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof).

Het eerste middel is ongegrond.

Het tweede middel van verzoekers is uitsluitend gericht ten aanzien van het bevel. Zoals voormeld is het beroep ten aanzien van het bevel onontvankelijk, zodat niet verder dient te worden ingegaan op het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.